

Beno 8.10.2019

Vážení a milí Mirko a Stando, dovolte mně pár slov k proběhlé akci:

Program cyklistiky i pobytu v přístavech a na lodi byl výborný. Kajuta na fest, ale to беру jako romantiku. Ovšemže mně dělalo potíže hned po startu vyrazit do 15% nebo jen 10% stoupání, ale jinak to tam nejde. Nedovedu říci, která etapa byla nejpěknější. Hvar je nádherný ostrov. V Jelse jsem si ověřoval, co se tam změnilo za téměř 50 let od mé poslední návštěvy. Na Pelješacu je úžasné pobřeží kolem Orebiče. Brač má zajímavé vnitrozemí s pěkným výstupem na Vidovu goru. Na Korčule jsme si vychutnali výborná vína. Lastovo voní romantikou. Celou tuhle oblast považuji za jednu z nejhezčích a nejpříjemnějších v Evropě.

Posádka na lodi jedinečná. Milý captain Ante, stejně jako lodník Ivan, skvělá kuchyně v podání Vlasty a neobyčejně šikovná a milá Ivanka. Všechna jídla, bez výjimky, mně chutnala výtečně.

Účastníky akce si moc vybírat nemůžete, ale z mého pohledu tvořili všichni na Madoně veselé a vtipné společenství. Moc se mně líbili Američané, v lokálech na pevnině jsem si dobře rozuměl s triem Láďa, David a Jirka. Tom a Simona byli takovou ozdobou party, a s dvojicemi Pavel a Ivana a Zdeněk s Marií bych byl rád na každém zájezdu. Dobře jsem si vždycky popovídal s Hanou, a sympatičtí byli i poněkud urostlejší chasníci u posledního stolu. A pak také Markéta, Jitka, paní ředitelka a další....

Pokud se týká cyklistiky, vy dva jste cyklisté par excellence, vás chválit nemusím, stejně jako Toma a Ivana. Ale klobouk dolů před Pepou a jeho jízdou na Vidovu goru, ve všech kopcích před „bábou s nůží“ Jitkou, a také Američanem, do kterého bych nikdy neřekl, jak mu to do těch vrchů půjde. Stejně tak musím pochválit Blanku, která ve svých letech a při tak málo najetých kilometrech (letos jen asi 150 km) jezdí do kopců neuvěřitelně svižně. A k tomu se zlepšila v jízdě po kamenité šotolině a dolů z kopců. Kde najdete takřka sedmdesátiletou „babku“, skoro necyklistku, aby podávala takové výkony (ovšem nijak mě netěší, že s ní v kopcích nedržím krok)?

Já sám jezdím na kole svižně (ale nezávodně) desítky let. Věnuji se této činnosti nejen prakticky, ale i teoreticky v oblasti techniky jízdy, výživy, tréninku atd. Léta jsem působil jako lektor cyklistiky v KČT. Rád jezdím zejména terény, i dnes si občas sjedu nějaký ten singltrek. V minulosti, po své šedesátce, jsem si na několika expedicích vyjel v Alpách 21 sedel, z toho 17 nad 2000 m. Příkládám čtyři obrázky ze stránek mé publikace mající název „Plechoví dědci v Alpách“ (1997). Na Stelviu pózuji v červenavé větrovce. Naposledy jsem před šesti lety „s odřenýma ušima“ a skutečně na hraně vyjel Passo di Gavia (2621 m n.m.), což je opravdu potvora kopec s úsekem 10 – 12 %. A také z jeden mých cyklosů bájný Col du Galibier (ten je ale lehčí).

S pozdravem

Boďa Polesný

P.s. Mám jedinou malou připomínku: Když se nejezdí v sevřených skupinách chtělo by to lepší mapky a adresné jen pro aktuální akci. Je-li možné je pořídit nedokážu posoudit.